

Oktober 1944.

St. 3

OB
S
C
I

GLASILO II. BATALJONA II. BRIGADE
VDV SLOVENIJE

LIVOD

Za nami so dve številki našega bataljonskega glasila. Izšla je tudi tretja, v kateri bomo skušali popraviti vse dosedanje napake.

Zavedamo se, da je naše glasilo mlado in bo treba še mnogo truda, da bomo odpravili vse napake. Te napake pa bomo lahko odpravili le s kritiko in nasveti čitateljev. Zato naprošamo čitatelje našega glasila, v vojski kakor na terenu, da nam sporoče svoje želje in nasvete za izboljšanje časopisa, ker le tako bo lahko naše glasilo doseglo tisto stopnjo, katero si mi želimo.

Vedite, da naš list ni kako leposlovno glasilo, temveč časopis, iz katere bi moral razbrati čitatelj misli, občutke in življenje naših tovarišev v edinci sami. Saj vsi, do najbolj preprostega borca v njem dopisujejo.

Pogrešamo pa na žalost dopisov s terena. Zato va bimo vse tovariše in tovarišice na terenu, da nam pošljejo čimveč dopisov o življenju in dogodkih po naših vaseh.

Uredništvo.

Ka juh:

Jesenska

Se pomnite, tovariši,
kako bilo: je sleherno jesen,
kako smo verovali v tistih dneh;
spomladi se vzdrnilo bo v ljudeh!

Tako smo vselej hrepeneli,
brez hrepenenja ne bi doživeli
jeseni, ki prihaja zdaj,
jeseni, ki ni naša
in vendar naša bolj kot vse dozdej.

Od vsepovsod:
z gore, gozdov,
s porušenih domov
in iz grobov

kriči:

Zaupajte, tovariši, verujte!

V jeseni tej ni hrepenenja kalna voda,
kot divji, hrzajoči konj
prihaja k nam svoboda!

TEŽKA, TODA ČASTNA -----

----- JE NAŠA OSVOBODILNA POT !

Bilo je pred petnajstimi leti, ko so širom naše domovine odjeknili streli, kateri so strli življenje štirim našim najboljšim sinovom v Bazovici. Padli so za blagor Primorske, dežele gorja in trpljenja. Ti junaki so bili pravi idealisti, kajti osvoboditev lastnega jim je bila svetjša, kakor osebna blaginja. Njih prvi ideal je bil osvoboditev Primorske, rešiti jo trpljenja in zaničevanja. Zanje morda ni bilo važno kdo bo vladal po osvoboditvi, temveč samo to, da bo vladajoča stranka poštena in pravična.

Minilo je petnajst let od tega velikega dogodka, ko je bila zanetena iskra revolucionarnega duha v primorskem ljudstvu. Začetek je bil tu! Ta iskra pa ni ugasnila pod novimi nasilji fašizma, temveč se je tekom let razvnela v plamen in leta 1941 - 1942 zajela v današnji neenaki borbi vse svobodoljubno misleče Primorce skupno z ostalimi narodi Jugoslavije.

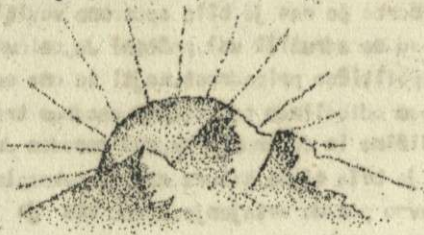
V to borbo pa nas je bila sposobna voditi le OF, v kateri so se združili vsi pošteni Jugoslovani, ne glede na politično pripadnost. Kajti le ona se je za vedla v tem odločilnem ter obenem usodnem trenutku svoje veličine in dolžnosti napram narodom Jugoslavije. Ona je bila tista, katera nam je pokazala častno a težavno pot do vstajenja. Edino ona je bila sposobna privedi naše narode do zaželjenega cilja.

Marsikateri Jugoslovani je morda takrat še omahoval, ko je pomislil na težkoče in trpljenje take o -

svobodline poti; ter so s takimi pomisleki grošili nad lastnim narodom. Le naši prvi partizani, pionirji vsega osvobodilnega gibanja, so s pogumom gledali na to trnjevo pot osvoboditve, ter s prezirom smrti ustvarjali temelje partizanstvu.

Od takrat so minula tri leta, leta trpljenja in gorja. Neštete najboljših sinov iz vseh krajev naše vstajajoče domovine je napojilo s svojo krvjo rodno zemljo. Nadčloveške so bile žrtve in trpljenje, da smo si priborili priznanje v svetu. Resnica in pravica je zmajala tokrat nad hinavščino in izdajstvom. Zgredili smo si nov dom, sredi naše zvete osvobodilne borbe. Uredili smo si ga tako, kakor si to sami želimo in se si želeli tudi naši padli junaki, ki so prelili svoje dragoceno kri za graditev naše demokratske, federativne Jugoslavije.

S ponosom lahko gledamo v preteklost. Naše žrtve niso bile zaman. Sonce vstajenja si je izza obzorja vsak dan močneje ter s svojimi žarki ogreva še poslednjim napetim Jugoslovanom premle ude, da najdejo še zadnji trenutek pravilno pot do vstajenja.

Strela, 3. četa:

Partizan vrh gore

Oprt na puško stojim vrh gore in gledam v dolino. Res, krasen pogled se mi nudi. Bistra soča enako merno vali svoje valove. Prijazne vasice se prijetno belijo v soncu, kakor biseri v travi. Bele ceste se križajo kot srebrne niti na vse strani in vežejo med seboj vasi z ostalim svetom. Pogled se mi ustavi na črnem zidovju, katero se ožgano steza proti nebu. Vprašam se, kaj se je tu zgodilo. Ali samo zahip, kaj ti že mi prašine možgane bridka nesnica, da to ni nič drugega, kakor požgani domovi, katere je požgal sovražnik s svojimi belimi izdajalci.

Srce se mi krči od bolesti, ko mislim, da po doli ni še vedno divja okupator, kateri tepta našo zemljo in izvaja teror nad nedolžnim ljudstvom, ter požiga naša lepe vasi.

Po vrhovih dreves zapihlja rahel vetrič, ki mi pretrga te otožne misli. Prisluhnil sem njegovemu šumenju. Zdelo se mi je, da čujem ječanje vsega mučenega naroda.

Zdrnil som se, krčevito stisnem puško v dlan in se zaobljubim, da je ne odložim iz rok preje, dokler ne bo izgnan iz naše domovine poslednji nacist in domači izdajalec.

Rdeča zarja obliva dolino, Sonce gre k zatonu. Jaz se še enkrat ozrem v dolino in krenem s težkim srcem po stezi naprej.

---oooOooo---

Radko:

Tov. Gubec

JE PADEL JUNAŠKO!

Kakor toča so se vsuli strelj na tovariša Gubca ko je tisto jutro že navsezgodaj šel po svoji dolžnosti. Vrgel se je na gola tla, brez zaklona. Imel je jasno pred saboj svojo smrt, a vseeno je streljal do zadnjega s svojo brzostrelko na preklète zatiralce.

A smrtno zadet je končal svojo življenje tova - riš Žbogar Avgust - Gubec, dne 25.8. na Livku (Koba - niško).

Vsi se ga spominjamo! Ni ga več v našem krogu, da bi zvečer ob ognju taborišču nas razveseljeval s svojimi burkami.

Občutili smo trdo njegovo smrt. Vedno neustrašen borec, prvi v tozklnih ter veseleln urah. Bil je nam vsen priljubljen.

Sedaj, ko ga ni več, lahko rečemo, da smo ponosni nanj, na njegovo delo, na njegovo smrt.

Mi občutimo, ko nam pèrsojo najboljši. Nam, ki ostajamo, da je njihov vzgled nove moči, neuklonljivo vo - ljo!

TRDO DO KONCA! DO ZMAGE!

ZVONKE AKCIJE

CELOTNI PREGLED AKCIJ
v času od 25.8. do 4.10.1944.

Dne 25.8. je patrola 3 mož, oborožena s "Šarcem", brzostrelko in puško pod vodstvom komandirja I. čete tov. Zvonka napadla iz zasede kolono okrog Nemcev pri Št. Mavru ob Soči. Nemci so prišli na vojaške vaje na nasprotnem bregu. Napadena kolona sploh ni reagirala. Ubitih je bilo 24 Nemcev, 7 pa ranje njih.

Dne 2.9. je patrola 2 mož iz I. čete ujela fašista.

Dne 9.9. je dvočlanska patrola iz II. čete napadla sovražno patrolo v jakosti 8 mož na cesti Tolmin - Volče. Ubit je bil podoficir, eden vojak pa ranjen.

Dne 12.9. je patrola dveh mož ujela v Pevmi brigadirja finance, ki je služboval v Gorici.

Dne 13.9. je patrola dveh mož iz I. čete napadla 5 fašistov pri postojanki v Pevmi; ubit je bil podoficir, dva fašista pa sta bila ranjena.

Dne 13.9. je patrola III. čete ujela v Ravnah švabobranca, ki je pripadal posadki v Kobaridu. Zaplenjena je bila puška, bomba in nekaj municije.

Dne 14.9. je tročlanska patrola iz I. čete skupno z dvema tov. iz I. bat. 17. SNOB minirala skalo nad progo na Sabotinu. Promet je bil ustavljen za nekaj

ur.

Dne 16.9. je patrola dveh moŕ iz prve čete ujela nemškega kadeta oficirske šole na cesti Pevma - Podgora.

Dne 19.9. je patrola 7.moŕ iz tretje čete pod vodstvom podporočnika tov.Krpna izvršila drzno akcijo v sredini Bcvca.Zaplenila je štiri pisalne stroje ter se brez izgub umaknila.

Dne 30.9.je tročlanska patrola iz 1.čete ujela pri Karminu na cesti Gorica - Videm, republikanskega vojaka.Zaplenila je puško s pripadajočo municijo.

Dne 1.10. je tov.Pepi iz 1.čete ujel sam v neposredni bliŕini Karmina na cesti Gorica - Videm tri republikance.Eden je bil oboroŕon,dva pa brez oroŕja.Zaplenili smo puško in nekaj municije.

Dne 3.10.1944.je tov.Zmago skupno s politkomisarjem 11.brigade VDV Slovenije,tov.Boštjanom ujel v Podgori dva Nemca,ŕeprav se tam nahaja posadka 20 moŕ.

Zaplenjena je bila ena brzostrelka in en samokres.

Dne 3.10. sta s svojo drznostjo tov.Dušan in Filip iz 1.čete ujela na cesti Pevma - Podgora dva Nemca.

Pri tej priliki je bilo zaplenjeno:

2 konja,voz,ena puška tipa "Mauser" in en samokres.

Skupno:

Ubitih.....26

Ranjenih.....10

Ujetih.....12

Skupno vrženih iz stroja 48

Zplanjani:

pušk 4

brzostrelk..... 1

samokresov2

pisalnih strojev 4

Zvonko nam jim pokazali

Tovariš Zvonko nam poroča v naslednjem dopisu o podrobnosti akcij, kateri se je izvršila na obrežju Soče pri St.Mavru.

Bilo je 25. cv. juna zjutraj, ko smo se pripravljali na akcijo. Bila je še tema, ko smo krenili po ozki skalnati stezi proti St. Mavru pri Gorici. Jutro je bilo čisto in jasno, zvezde so se začele izubijati v jutranjem svitu. Že se je pričelo daniti, ko smo prišli na glavno cesto. Pohiteti smo morali, da smo prišli na položaj še pred jutrom, neopaženi od nezaželenih ljudi.

Ko smo prišli na določeno mesto smo zavzeli že vnaprej določene položaje. Sonce je začelo pošiljati svoje prve jutranje žarke na bližnjo in daljnjo okolico. Težko pričakovani Nemci so kmalu prišli po nas protnem bregu Soče z namenom, da se bodo učili streljati. Čakali smo ugodnega trenutka.

Izvidnica je javila, da se nam iz boka približujejo fašisti. Da nas ne bi zahrbtno napadli, smo me =

njali položaj. Zelo smo mislili, da danes ne bo zaželje nega uspeha. Postajali smo nestrpni. Pričjal som si cigareto in jo strastno kadil. Medtem smo zapazili novo kolono štiridesetih Svabov, ki so šli proti nam.

Strojničar je precizno meril in nestrpno čakal. Ko so prišli na obrežje Soče, je komandant ustavil kocono. Začeli so prepevati svojo pesem "Deutschland, Deutschland über alles". Toda niso peli dolgo, kajti naš "Sarc", katerega je imel tovariš Stojan, je začel med nje sejati smrt. Popadali so na tla. Strojničar je po nekaj rafalnih ustavil ogenj. Čez nekaj minut je vstalo par Nemcev, kateri so se hoteli z begom po obrežju Soče rešiti. Naš strojničar pa jih je znova neusmiljeno kosil.

Dve četi Nemcev, ki so bile v ozadju, so pričele streljati na nas. Prišlijeni smo bili se umakniti, kar smo tudi brez izgub storili.

Sonce se je začelo spuščati proti zatonu, ko smo se vračali proti taborišču. Minoldeči ljudje so nas veselo pozdravljali. Mi pa smo strumno, pendero korakali.

Zakaj pa tudi ne, saj smo ubili 24 Nemcev, 7 pa smo jih težko ranili.

N A Š I B O R C I =====

===== V B O V C U

Tov. podporočnik Krpan, kom. 3. čete, nam poroča^o po teku drzne akcije v postojanko Eovec v naslednjem članku:

Bila je popolna tema, ko som se dne 19.9. s šestimi

mi tovariši previdno bližal sovražni postojanki -
Bovcu.

Ko smo prišli k prvim hišam, sem skrbno pregle-
dal položaj. Ker nisem opazil ničesar sumljivega,
smo previdno nadaljevali pot mimo sovražnih straž
v središču Bovca, ter vdrli v županstvo.

Med elom je prišla sovražna patrola, kateri smo
se pravočasno umaknili. Toda to nas ni premotilo, da
ne bi po odhodu patrole nadaljevali delo. Se manj
nas je motila sovražna straža, katera je bila odda-
ljena od nas, komaj 20 metro, da ne bi zaplenili v žu-
panstvu štiri ^{pisalno} stroje. Vse delo smo opravili v naj-
večji tišini.

Po izvršeni akciji smo se umaknili, tik nemških
straž za njihovo kasarno in srečno prišli v tabori
ščo.

Sedaj pa na te stroje pridno pišemo. Prepričan
sem, da nam prav gotovo več koristijo kakor švabske
mu županu v Bovcu.

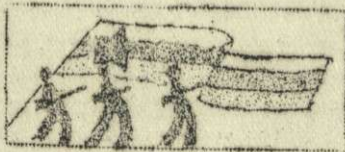
Ural, 2. četa:

V napad

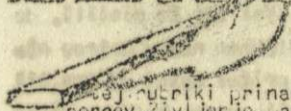
Le zapojte mitraljezi,
naj se šuje bombe grom,
hej! na fronti strelaj,
da branimo naš dom.

Zvijehaj naj prapor naš,
za njim tovarši vsi,
v napad zdaj ti bombaš,
zdaj je čas da teče kri.

Ko skoz ogenj zdaj hitelo,
v srečo nam gorijo nade,
za svobodo, za naš dom,
vsak od nas naj pade.

IZ ŽIVLJENJA NOV

Našim lutniki prinašamo doživljaja naših
borcev. Živi je naš partizanov je tudi iz
ven borbe polno veselih in žalostnih do-
godkov.

===== ZA NAS NI PREGRAJ IN NE MEJ =====

Tov. Tarzan nam v priču jočem spleu opti-
suj, kako težaven je prehod preko Soče.
Na drugi strani pa razvidimo iz tega do-
pisa, da se z voljo in pogumom vse doseže.

V polmraku nekega petkovega večera, smo se jaz,
tovariš komandant in še nekaj drugih tovarišev spu-
ščali po strmi stezi proti Soči. Naše oči so skrbno
pregledovale in opazovale strmino pred seboj. Ugiba-
li smo, kako bi prekorajili reko, kajti sovražnik ima
tam mnogo bunkerjev in zased.

Stvar ni bila lahka, ker sovražnik je tiste dni
ojačil postojanke ob Soči. Poleg tega, pa je bila re-
ka precej narasla od celodnevnega dežja. Previdno
smo se bližali nevarnemu kraju prehoda. Puške in bom-
be smo imeli v rokah, da vsak trenotek zagrnje, ako bo
t potreba. Počasi smo se plazili po tleh naprej. Te-
daj smo zapazili stražo na mostu. V majhnem loku smo
jo obšli, tako da smo srečno prišli do nabrežja Soče.
Toda kaj sedaj. Pred nami je od dežja narasla divja
hrumela Soča, kateré valovi niso preveč vabeče vpli-
vali na nas.

Po kratkem posvetovanju, je odločil tov. komandant na jpreje eden, kateri je znal dobro plavati, poskušal preiti reko. Hitro se je dotični tovariš slekel ter začel počasi in previdno nadaljevati pot preko Soče. Naše oči so ga spremljale toliko časa, dokler nam ni popolnoma izginil izpred oči. Vsi smo že mislili, da ga je Soča odnesla, ko ga zagledamo nekaj metrov nižje, kako se je trudil, da bi prišel nazaj do nas. Ali voda ga je potiskala z vso silo vedno bolj proti mostu. Srečno je prispel precej nižje od nas na breg. Povedal nam je, da ni mogoče prekoračiti reke, ker je predoroča. Kaj sedaj.

"Nema toga", reče tovariš komandant, preko moramo, gremo pa čez most. Toda na mostu je bila straža, katera je budno pazila na vse strani. Previdno smo se približali mostu. Čas odločilnega trenutka se je vedno bolj bližal. Stoj! Kaj pa je to.

Na cesti pri mostu smo zapazili več temnih postav. Torej ne samo straža, temveč tam je bila zaseda. Obstali smo ne vedoč kaj bi. Ako bi napadli stražo, bi alarmirali postojanko, katera je bila le 500 m proč. Morali smo se morali umakniti.

Zopet smo poskušali preiti vodo. Za roke so drželi, smo počasi bradli reko. Voda je bila vedno bolj globoka. Segala nam je že do pasu, ali mi smo si vsou ne drzno utirali pot. Kmalu smo prišli na sredino reke, kjer je bila voda ^{že} tako deroča, da smo se še komaj držali za roke. Izprevideli smo, da po tej poti ne moremo prebrsti Soče. Zato smo se vrnili na obrežje, kjer smo zopet prišli v bližino mostu. Uglbali smo, kaj bi sedaj. Tedaj mi pade v glavo pametna mi -

sel, katero sem razložil tov. komandantu. On je moj načrt sprejel.

V varstvu teme smo se približali lesenemu mostu. Tov. komandant in jaz sva se splazila po lesenih opornikih na most. Straža je bila oddaljena od nas komaj 50 metrov. Po prstih sva se bližala na nasprotni konec mosta, kjer sva pregledala položaj. Tova-riš komandant je ostal tam v zasedi z brzostrelko, jaz pa sem se vrnil po ostale tovariše. V naglici sem jim pomagal na most, toda nesreča je hotela, da da je nekemu tovarišu spodrsnilo in je padel pod most na pecek. Sreča da ni padel globoko, ker drugače bi se lahko ubil. Res sama nesreča se nas drži, sem si mislil in se vrgel na tla, kajti še v naslednjem trenutku sem pričakoval strel ali bombo v pozdrav od stražarja. Na srečo pa je voda toliko šume la, da je oglušila ta ropot.

Po kratkem presledku smo se podvzivali na nasprotno stran mosta in tiho odšli na nasprotni breg.

Nanos, 3. četa:

---- NA P O H O D U -----

Vroč poletni dan se je nagibal proti zatonu. Kmetje so se utrujeni vračali na svoje domove. V našem taborišču je bilo nemirno, pripravljali smo se na pohod.

Tako j po večerji je tovariš dežurni sklical zbor in opravili smo se na pot katera je vodila skozi Bengaijo. Pri neki gostilni, smo se ustavili, da bi se malo odpočili. Izpili smo vsak svoj kozarec

vina in potem zapeli nekaj narodnih pesmi, katere so se razizjale daleč v tiho noč. Ljudje so nas z zanimanjem poslušali. Radi slišijo slovensko petje, saj v Benečiji slišiš zelo malo slovenske pesmi.

Krenili smo dalje. Luna je sijala, da je bilo svetlo kakor podnevi. Hodili smo do polnoči. Zopet smo se ustavili, tokrat je tovariš komandir odredil prostor za počitek in postavil stražo.

Ko se je danilo smo bili že na poti, naprej kozi Benečijo. Sonce je bilo že visoko na nebu, ko smo dospeli na cilj našega pohoda. Za enkrat je bilo konec te naše večne partizanske poti.

DOPISI

Objavljamo sledeče šanke iz naših Stenčiasov.

Vrnitev na Tolminsko

Tovariš + Gubec, kateri je ravno ob povratku na Tolminsko padel, nam opisuje v svojem zadnjem članku, dogodek iz katerega je razvidno, da tolminsko ljudstvo, kljub sovražni propagandi ni omahljivo; temveč je zvesto svoji začrtani poti, katero jim je pokazala OF.

Po dolgi odsotnosti sem se nekoga dne zopet vrnil na Tolminsko - v te lepe planine.

Bilo je v prvih jutranjih urah, ko sem s tovarišem prekoračil Sočo. Ko sva prišla do vasi je bilo še vse mirno, vsi so še spali, samo stara ženica sva videla, ki je hodila po vasi in se ogledovala na vse strani.

"Dobro jutro, mamica!", sva jo pozdravi. "Kdaj pa delate tako zgodaj".

"Dobro jutro, tovariša!", je odzdravila, "gledam da ne bi prišli Svabi po kakem skriteri kraju v vasi. Saj veste, da vidim raje hudiče, kakor pa tisto nemško zverino. Veliko so nam že poropali. Začo stražim!"

Poklicala naju je v hišo, nama dala zajtrk. Ko sva midva jedla, je vedno hodila na cesto in opazovala, da naju ne bi kaj iznenadilo v hiši. Ko sva se zahvalila in poslovila nama je rekla:

"Tovariša! Ko bosta šla zopet mimo, oglasita se pri nas, saj vesta, da vas rada vidim!"

Taka je naša Točinska!

==== KO SEM PRIŠEL NA PRIMORSKO =====

V pričujočem spisu nam star partizan tov. Strežič iz L. čete, podaja vtise o primorskem ljudstvu, katere je dobil leta 1942 ob prihodu na Primorsko.

Oktobra meseca leta 1942 je tov. komandant izbral 75 mož iz bataljona, da bomo odšli na Primorsko. Med njimi sem bil tudi jaz. Radoveden sem bil, kaj bomo tam. Vprašal sem tovariše, kateri so bili že na Primorskem, kakšni kraji so tam; posebno pa so me zanimali ljudje. Skoraj vsak mi je povedal drugače - eni so hvalili, drugi pa so tarnali. Ob odhodu mi je bilo težko pri srcu, kar strah ni bil, v bodočnosti.

Ko sem prestopil bivšo jugoslovansko-italijansko mejo, sem takoj spoznal, kakšna je naša Primorska. Našel sem prijazne in gostoljubne ljudi, kateri so nas zelo lepo sprejeli.

Na naši nadaljni poti se mi je Primorska pokazala v vsej lepoti. Ljudstvo nas je povsod lepo pozdravljalo in nam vedno nudilo pomoč. Saj so vedeli, da se mi borimo proti skupnemu sovražniku - fašizmu.

Preko Krasa in Vipave sem prišel na Tolminsko. Tu sem bil kmalu po svojem prihodu ranjen in toda sem do dobra spoznal dobrotno primorsko ljudstvo.

Bojan 2. četa.

== OH, KAKO JE DOLGA POT... ==

Dan je že. Rdeči oblaki v daljavi se dvigajo po časi. Dež se pripravlja. Pri zboru nas tov. komandant pripravlja na dolgi pohod. Ne vedo, kedar in ne kam gremo, čakamo samo ugodni čas za odhod. Črnj oblaki se zbirajo na severu, mi pa smo se vedno na čem. Večerja je že končana in vsak si je pripravil svojo opremo. Nahrbtnik na ramo in gremo. Odhodi.

Naprej... Naprej... Kam gremo, Samo tov. Komandantve kam! Mi gremo naprej, počasi sključeni pod težko opremo in orožjem. Dež pada... Vsi smo mokri... Hodi mo že ure... Partizanska pot je skoraj brez konca. Hri bi in doline in hri bi... Oh kako je dolga naša pot! Ure in ure težke poti so že za nami. Mi pa vedno naprej! Naprej do zmage!

ZNAHVNI KOTILEK

--- KAKO TOV. KOMANDANT PIŠE ČLANKE ---

Bataljonski propagandni referent sedi za mizo in pregleduje članke, Sami anani dopisi. Hajdi Poglej mo, gdo ima črno vest in ni napisal še nobenega članka. Svinčniky roket imena na papir! Razpredalnica pokaže, da je tudi komandant tov. Boris na "črni listi. Sramota!

Tovariš komandant, daj, napiši članek! Mnogi so že doživeli, kod borec in vodje na akcijah. Tvoj "nema tega" je že premnogokrat povzročil, da so morali Svabi pokazati pete, ali pa so radi tebe proklinjali, ker si jim kako debelo zagodel, n.pr. v rabejjskem rudniku. Tudi Soča se je morala ukloniti tvoje mu "nema toga", ko sta se s tov. Srečkotom na gumi ja stem čolnu kobačila črez Sočo. Snovi imaš ogromno - napiši članek, - prav! naš tovariš propagandist.

"No pa naj bo!", se vda naš tov. komandant. Misli si, bom imel vsaj en, če ne drugače, ko mu napišem članek! Vzame svinčnik, parazen papir in sede za mizo.

Jaz mislim! Bo, toda napisati misli - to ne gre kar tako! Komandant - pa slab članek - to ne gre skujaj, take in podobne misli prihajajo na um tov. komandantu sedečemu za mizo.

Bataljonski sanitetni referent tov. Tarzan sedi v kotu in piše četnim referencam navodila "Tarzan" - pokliče tov. komandant.

"Kaj je", se oglasi odgovor.

"Tiboš pisal, jaz pa govoril - narekoval. pa bo članek!" (Tov. Boris se je pač spozabil in mislil, da njegova čitlja povešja pred akcijo...)

Tov. Tarzen se malo nasmehne in vda. Sede z gramofonom na koljenih, piše kar narekuje tov. komandant, čepe poleg njega. ("Gramofon" je popularno ime za torbico tov. Egldija komisarja 1. četa, na kateri sedijo kar čepo pisati.)

Komandant narekuje, bolničar piše in politično navdahnjeni "gramofon", blagodejno vpliva na članek.

Članek je gotov. Pa ne samo eden, kar dva in oba komandantsko - bolničarsko - navdahnjena. Propagandističisti je zadovoljen. En grešnik manj na črni listi. Zo pet dva članka, in tretji, kajti, ko sta nastala ta dva članka, je zopet popraven v članku.

TEKMUJEMO!

Dornik, 2. četa.

==== NEHVALEŽNI INTENDANTSKI POSEL... ====

Vsakemu človeku je potrebna hrana. Brez nje ne moremo živeti. Tudi naša vojska mora biti preskrbljena z živazem. Zbiranje hrane, pa je poverjeno po sebnim tovarišem.

V naši četi so našli četi meni to "sladkost". Da ostane vedeti, kakšno je moje življenje, vam bom opisal nekaj moj dogodek, kakršnih je vso poito v mojem delu.

Zgodaj zjutraj sem šel na pot. Na prvo sem se

napotil do Gospodarske komisije. Tam so me odpravili kar z listkom: "Pojdí v to in to hišo, samo pol ure. od tu, tam boš dobil vse potrebne stvari." Res sem vzal pot pod noge in po enourni hoji sem vprašal nekega mimoidošega:

"Koliko je še do tcm "

"Samo pol ure, mi je odgovoril v moje veliko za dovoljstvo

Le hitro naprej! Po dveh urah sem res prišel do cilja. Tam so me vsi ljudje radovedni spraševali:

"Kdokod si prišel."

"Se precej daleč," sem jim odgovoril.

Cudili so se mi, ker hodim tako daleč po hrano in tudi zato, ker sem si jo upal toliko naložiti na rame na. Odgovoril sem jim na kratko:

"Vse za svobodo! - Vojna je!".....

Odgovori na „Kdo ve?“

Najboljše je odgovoril tov. Egidij iz I. čete.

I.) V starem bunkerju brska nek otrok po razbinah. Iz te ropotije privleče neko razbito stvar in vpraša očeta: "Kaj je to". Oče pa mu odgovori: To je bil pisalni stroj II. bataljona II. brigade VDV Slovenije.

II.) Ako bi vsi propagandni referenti v naši vojski porabili toliko papirja, kakor tov. Marko, potem bi morale vse tovarne, katere izdelujejo sedaj orožje in municijo, izdelovati papir. Posledica tega bi bila, da bi so vojna že zdavnaj končala.

III.) Tov. komandantu Borisu je beseda "Nema te"

ga", postala je življaska potreba. Ako tov. komandant ne bi šest dni izpregovoril na svoje besede; bi moral govoriti vse sedmi dan ta: nema tega, nema tega.

IV.) Igra magnetnica vleče vedno na sever, na Bovško, kamor vleče vedno našo tretjo četo.

V.) Tov. Buzižij je upil še v mirnem času pas z oro samo tuknjo. Doma je vedno dobro jedel. In pas mu je bil vedno prav. Pri partizanih pa pride tudi dan, ko se ne je in dosti hodi, radi tega je on shujšal. Posledica tega je bila, da mu je pas stal vedno nekoliko nižje.

VI.) Vprašali smo tov. Vojnika, kako dolgo traja pri njem noč. Odgovoril nam je, da ne ve točno - ali je dan, ali je dan noč. Pustili smo ga, da naj vse dobro premisli, a pri tem premišljevanju je hitro zaspal.

Kdo ve?

I.) Zakaj so se naši slavni lovci bali, da jim ne bi zajci ob povratku domov postavili zasedo.

II.) Ali je res, da je pustil polskati zajcu za klon in šele potem sprojel borbo z njim.

IV.) Ali je res, da je ubil kuštar, kateri je postal žrtov (ovske strati, imel slabo obveščevalno službo.

=====

=====

=====

Kazalo

Uvod	Stran 1
Kajuh: Jesenska.....	" 2
Abi: Težka, toda častna je naša osvobodilna pot.....	" 3
Strela: Partizan vrh gore.....	" 5
Radko: Tov. Gubec je padel junško.....	" 6
Zadnja akcija.....	" 7
Zvonko: Zopet smo jim pokazali.....	" 9
Krpan: Naši borci v Boycu.....	" 16
Ural: V napad.....	" 12
iz življenja NOV.....	" 13
Hanos: Na pohodu.....	" 15
+Gubec: Vrnitev na Tolminsko.....	" 16
Strela: Ko som prišel na Primorsko	" 17
Bojan: Oh, kako je dolga pot.....	" 18
Kako tov. komandant piše članke.....	" 19
Dornik: Nehvalečni intendantski posel..	" 20
Odgovori na "Kdo ve?".....	" 21
Kdo ve?	" 22
Rešitev križank.....	" 23
Novo križanke.....	" 23

----- 00000000000000000000 -----

